

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120425614
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120425614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, XXX XX C. C. D., o zaplatenie 13.733,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 8Csp/25/2021-180 zo dňa 29. júla 2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 13.733,95 eur s prísl., a to z titulu neuhradeného dlhu z uzatvorenej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 10.230,98 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25.03.2020 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48,98 %.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2, § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, smernica Rady 93/19/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, bod 26. preambuly, čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, § 132 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

4. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 22.03.2016 Zmluvu o splátkovom spotrebiteľskom úvere na základe ktorej boli žalovanému na účet poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 12.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť dlh v pravidelných mesačných splátkach vo výške 96,- eur so splatnosťou prvej splátky dňa 27.04.2016 a poslednej splátky dňa 27.03.2024. Medzi stranami bola dojednaná ročná úroková sadzba na úrovni 14,9 %, RPMN na úrovni 15,07 % a celkové náklady žalovaného boli dojednané vo výške 20.137,01 eur. Listom zo dňa 02.12.2019 žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru k 01.12.2019 a vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu. Z prehľadu splátok a úhrad bolo zistené, že žalovaný na dlh zaplatil 1.769,02 eur, pričom dlh vo výške žalovanej sumy nezaplatil.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva. Právny predchodca žalobcu zmluvu uzatváral v právnom postavení dodávateľa, žalovaný v postavení spotrebiteľa s tým, že obsah zmluvy bol daný dodávateľom bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu. Prvoradou povinnosťou bolo preskúmať, či veriteľ pohľadávky s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, teda preskúmať, či v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Dodávateľ preto musí, okrem iného, analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama osebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. V predmetnom prípade žalobca nenavrhol žiaden dôkaz, skutkové tvrdenie a ani netvrdil, aby pôvodný veriteľ posúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca už v žalobe neúplne opísal rozhodujúcu skutočnosť týkajúcu sa posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver s odbornou starostlivosťou. Tvrdenia žalobcu o splnení povinnosti absentovali, pričom bolo jeho procesnou povinnosťou skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy vo vzťahu k uvedenej zákonnej povinnosti podrobnejšie rozviesť. Túto procesnú povinnosť však nespĺnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností len odkázal na predložené listinné dôkazy, ktoré boli súčasťou miestami neprehľadnej prílohy. Vzhľadom na procesnú pasivitu žalobcu týkajúcu sa objasňovania esenciálnych skutočností súvisiacich s kontraktačným procesom a splnením si svojej právnej povinnosti pri uzatváraní zmluvy so žalovaným, tak nebolo možné tieto rozhodné skutkové okolnosti objasniť. Uvedené skutočnosti tak nie sú ani preukázané, ani vyvrátené a zostali preto neobjasnené. Z uvedených dôvodov uzavrel, že veriteľ si nespĺnil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaného v právnom postavení spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď túto zákonnú povinnosť vôbec nespĺnil. Ak veriteľ tak hrubo porušil povinnosť, ktorú mu ukladá § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný čerpal úver vo výške 12.000,- eur a veriteľovi pohľadávky na dlh zaplatil 1.769,02 eur (medzi stranami nebolo sporné toto tvrdenie žalobcu), preto má žalobca nárok na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel medzi sumou poskytnutých peňažných prostriedkov a sumou splátok realizovaných žalovaným v postavení dlžníka, teda má nárok na zaplatenie sumy 10.230,98 eur, a to spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 25.03.2020 do zaplatenia. Vzhľadom na uvedené nárok na zaplatenie dlhu z titulu dlžných zmluvných úrokov z úveru nebolo možné žalobcovi priznať, preto v tejto časti bola žaloba zamietnutá. Rovnako bola žaloba zamietnutá v časti nároku na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, pretože žalobca nepreukázal ich reálne vynaloženie. Okrem toho doplnil, že tieto náklady predstavujú neprijateľné peňažné sankcionovanie žalovaného, neboli písomne dojednané, svojou povahou predstavujú formu zmluvnej pokuty, preto sú neplatné.

6. O trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 13.733,95 eur, jeho úspech predstavuje suma vo výške 10.230,98 eur (74,49 %). Úspech žalovaného predstavuje suma vo výške 3.502,97 eur (25,51 %). Žalobca bol tak v konaní úspešný v rozsahu 71,4 %, preto mu bol voči žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výrokom II. a III. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V prvom rade nesúhlasil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pretože vo svojom podaní zo dňa 17.06.2021 sa okrem iného vyjadroval aj k posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať

úver, a to na stranách 3 a 4, z ktorých relevantné časti citoval aj v podanom odvolaní, pričom poukázal aj na to, že k uvedenému vyjadreniu pripojil aj snímku obrazovky z úverového registra, ako dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia. Ďalej uviedol, že rovnako sa k zachovaniu odbornej starostlivosti svojho právneho predchodcu vyjadroval aj vo vyjadrení zo dňa 18.05.2022, ktoré taktiež citoval v podanom odvolaní. Z uvedeného tak vyplýva, že závery súdu prvej inštancie nielenže nevyplývajú z obsahu spisu, ale sú v priamom a extrémnom rozpore s jeho obsahom, vyjadreniami a predloženými dôkazmi, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Zdôraznil, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov vtedy, ak veriteľ neskúmal bonitu žalovaného ani jedným zo spôsobov upravených zákonov, avšak ak skúmal bonitu jedným z takto uvedených spôsobov, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/44/2021 zo dňa 25.08.2022. Z predložených dôkazov je zrejmé, že jeho právny predchodca pri poskytnutí úveru posudzoval výšku príjmu žiadateľa a rovnako tak nahliadol do úverového registra, preto je toho názoru, že bolo riadne preukázané konanie s odbornou starostlivosťou. Skúmanie bonity bolo vykonané aspoň jedným zo spôsobov, konkrétne nahliadnutím do úverového registra, preto súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy. Mal za to, že v rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa a boli vzaté do úvahy všetky dostupné informácie. Uviedol, že súd neprihliadol na nespornú skutočnosť, túto si neosvojil, ale zaujal nesprávny procesný postup v podobe rozporovania aj preukázania jeho tvrdení. V tejto súvislosti poukázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax. V prípade, ak by jeho právny predchodca bonitu žalovaného overoval nedostatočne, išiel by tým „sám proti sebe“, nakoľko by sa nechcene vystavil riziku platobnej neschopnosti, nad čím sa súd ani nezamýšľal. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie a zároveň mu prizná aj nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, resp. aby ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť

konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t. j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie ani tejto odvolacej námietky.

15. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

16. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

17. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez

akýchkoľvek údajov o rodinnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy, či registra.

18. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

19. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Žalobca tak v priebehu prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania poukazoval na to, že pri skúmaní bonity žalovaného vychádzal jeho právny predchodca z informácie o jeho príjme, záväzkoch a z výpočtu úverovej zaťažnosti, pričom v prvoinštančnom konaní predložil aj printscreen výpisu z úverového registra (č.l. 104) na základe čoho mal za to, že došlo k náležitému skúmaniu bonity jeho právnym predchodcom. Odvolací súd však poukazuje na to, že z predloženého printscreenu výpisu z úverového registra nevyplýva, kedy bol tento dopyt uskutočnený, teda či skúmanie bonity žalovaného bolo uskutočnené ešte pred samotným poskytnutím úveru alebo až po uzatvorení zmluvy a poskytnutí úveru, resp. až pred podaním žaloby vo veci samej. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o dostatočnom skúmaní bonity dopytom do úverového registra jeho právnym predchodcom, keďže v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno tak, ako to už uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Rovnako z vyjadrení žalobcu uskutočnených v priebehu prvoinštančného konania (na ktoré poukazoval aj v odvolacom konaní) nevyplýva ani to, či právny predchodca žalobcu skúmal celkovú finančnú situáciu na strane žalovaného, teda či skúmal aj iné aspekty a okolnosti ako napr. mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, vyživovaciu povinnosť, atď., teda z tvrdení žalobcu nevyplýva ani to, či si jeho právny predchodca vytvoril reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedených dôvodov teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý úver je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a teda žalobca má nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, preto žalobu v prevyšujúcej časti, t. j. po vypočítaní rozdielu medzi sumou poskytnutej istiny a sumou vrátenou žalovaným, správne zamietol.

22. Vo vzťahu k žalobou uplatneným nárokom na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky odvolací súd uvádza, že rovnako aj v tejto časti bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie správne. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky v štádiu pred začatím súdneho konania. Tieto náklady sa však musia týkať pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby ich bolo možné uplatniť aj v konaní pred súdom. Ako správne už konštatoval súd prvej inštancie, žalobca v priebehu konania neunesol dôkazné bremeno tvrdenia a nepreukázal, či tieto boli reálne vynaložené a rovnako nepreukázal v súvislosti s čím boli žalovanému účtované, preto mu nemohli byť ani priznané súdom prvej inštancie. Napokon odvolací súd zdôrazňuje, že v podanom odvolaní ani samotný žalobca nenamietal zamietnutie žaloby v tejto časti.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t. j. vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).